

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

אני זוכר את הבתים אכולי המלח, משילי הטיח.
אני זוכר את חול החוף מתערבל על מדרכות שבורות.
אני זוכר את יוליוס ודניאל הולכים.
אני זוכר את הליכת השיכורים הזהירה שלהם, כאילו הם צועדים על שלוליות שמו, מתקדמים במתינות, לאט לאט, לאורך רחוב הירקון, עוברים מול מנהרת הרוח הפעורה בין הבתים המתפוררים. דניאל ראשון, מאחוריו יוליוס השומר על רווח קבוע של שלושה מטר מבנו.
על המדרכה נמתחים צללי אחר הצהריים הארוכים שלהם, שמכאן ועד לרחוב הכובשים ישייטו לפנייהם באותה נינוחות אידיוטית, חסרת תקווה אך שמחה בחלקה.
ליד הקיוסק מחכים להם שניים.
"הנה הם סוף סוף", אומר זה שפניו רכים ופחוסים כמו פנים של עובר. הוא צועק: "יללה כבר ג'וליס, איפה אתה? כבר ארבע וחצי", ומוסיף בחיוך שיכול להתפרש כחיבה סלחנית: "איזה מפגר הג'וליס הזה."
דניאל נעצר מול דלת הברזל. הוא מביט במדרכה המזוהמת, חושב. ריסיו הארוכים מרפרפים בעייפות.
"יללה נו כבר, מה אתה מייבש אותנו אתה", אומר האחר שעוטה מעיל עור רב אבזמים. "שעה אנחנו כבר מחכים."
"מה שעה עכשף, דניאל?" שואל יוליוס. הוא סוקר את הסצנה מעל משקפיו. פיו פעור.
דניאל מושך את שרוול ז'קט הצמר, חושף שעון רבוע, גנדרני, מביט בו, מביט באביו, מביט שוב בשעון. שפתיו נעות וקולו לא נשמע.

"רבע לחמש, " אומר מעיל עור, "יללה ג'וליס, תפתחו כבר."
 יוליוס מתעסק במנעולים הכבדים. הוא שואל: "מה' תם ציכים?"
 "סיגריות, " אומר מעיל עור.
 "מה, בישיל זה חיכיתם כאן כל כך הרבה?" שואל יוליוס בחיוך תם. הוא פותח
 את דלת הברזל לרווחה ומצמיד אותה לקיר בקרס.
 דניאל נכנס ראשון. הוא מניח רגל אחת בזהירות על המדרגה, מתכופף מתחת
 למשקוף המרופד בפיסת מזרן ישן ויורד לתוך הקיוסק. ניחוח האו-דה-קולון
 שלו ניטמע בריח הטחב. הוא פושט את הז'קט המהודר, מקפל אותו לשניים
 ותולה אותו על גב כסא פלסטיק בודד. אחר כך הוא סוקר את מדפי הממתקים
 והסיגריות, מטלטל את החוט שאליו צמודים באטבים שקיות צעצועי-עשרה-
 שקלים ורק אחרי שבדק שהכול במקומו – עד כמה שהוא יכול לזכור – הוא
 מתיישב על הכסא, משלב ידיים ומניח רגל על רגל.
 אחריו נכנסים מעיל העור ופני העובר. הם מלטפים באצבעותיהם את המזוזה
 המכוסה שכבות עבות של צבע וברפרוף מהיר, מעבירים את הקדושה אל
 שפתייהם.
 אחריהם – יוליוס. הוא נכנס במתינות איטית, מקפיד על כל צעד. "איזה
 סיגריות, 'בקשה?" הוא שואל.
 "מלבורו."
 "מלבורו נגמר, " מתחייך יוליוס, "מלבורו מחר מגיע."
 "סיגריות זה בשביל עכשיו לא בשביל מחר, " אומר מעיל עור.
 "כוס-א-אמק אתה, ג'וליס, אי-פשר לסמוך עליך אף 'פם אתה, " אומר פני
 עובר.
 "טוף, אז אולי משו אחר בישילכם, " אומר יוליוס, "סיגריות זה אותו דבר ואותו
 לכלוך לגוף."
 "איזה מעצבן אתה, ג'וליס, " אומר פני עובר.
 "יש עוד קיוסק, יש באלנבי, יש בגאולה, תלכו שמה."
 "אבל הם לא יתנו לנו בלי כסף."
 "מה, אין לכם כסף?"

"ביום ראשון נשלם לך. תביא נלסון."

"אני לא נותן בלי כסף."

"יללה ג'וליס, מה קרה לך? תרשום במחברת."

"מה השם? אף פם לא ראיתי אותכם." יוליוס בוחן את פניהם. אולי בכל זאת ראה אותם פעם? לא. משקפיו תקועים על פקעת אפו המרושתת נימי דם, אצבעו דוחפת אותם אל עבר הגבות והם מחליקים שוב.

"בטח ראית. מליון פעם ראית. אל תעשה את עצמך."

"תלכו עכשף, " אומר יוליוס, "אני לא נותן בלי כסף."

"אז תן לנו כסף?"

"שמעת אותו דניאל? מה אני בנק לומי?"

"תן כסף, ג'וליס, או שאני אומר לכלב שלי לאכול לך את הביצים."

דניאל מתעורר. "יש לו כלב, אבא." הוא קם מהכסא ונצמד לקיר.

"שום כלב, דניאל. אל תתערב. זה עסק שלי."

"נשבע לך, ג'וליס, אם אני מוריד עליך את הרוטווילר שלי, אף בית חולים לא יעזור לך."

"אתה לא מפחיד אותי עם הדיבורים האלה של פושע," אומר יוליוס. ידיו רועדות.

"אל תבאס אותי יותר ממה שכבר ביאסת, ג'וליס." מעיל עור מוציא סכין ומקפיץ את הלהב בלחיצה. "יללה, תביא כסף."

"אין שום כסף, " אומר יוליוס, "הרי רק באנו עכשף."

"יש, יש, יש כסף, " ממלמל דניאל.

"הוא מדבר שטויות הילד, הוא לא יודע כלום." יוליוס מלקק את שפתיו, מביט בדניאל. דניאל מביט ברצפה, אחר כך באביו, אחר כך בקופסת הברזל המונחת על מקרר הגלידות. פתאום הוא תופס את הקופסה, מושך אותה אליו ומחבק אותה.

יוליוס צועק: "אסור, דניאל! זה כסף של הטוטו!"

הוא מנסה להוציא את הקופסה מידיו של בנו, אבל פני העובר חובט בבטנו ומפיל אותו /

"משטרה, תקרא למשטרה," גונח יוליוס. הוא שוכב מכווץ על רצפת הלינוליאום ומשתעל.

"חכה רגע עם המשטרה," מצווה פני עובר, "תביא קודם את הקופסה." דניאל מושיט לו את הקופסה. עורפו כפוף. מבטו מרוכז בקצות נעליו. הוא מהמהם פזמון, מעמיד פנים כאילו שום דבר כאן לא חורג משגרת יום חמישי בקיוסק.

מעיל העור מצטרף אליו במלים: "ובתרדמת אילן ואבן שרויה בחלומה העיר אשר בדד יושבת ובליבה חומה..."

פני עובר סופר שישים שקלים בשטרות. הוא מתכופף מעבר לדלפק ואומר ליוליוס: "שישים שקל כולה. בשביל זה לריב?" ומוסיף ברוך: "אל תדאג ג'וליס, נחזיר לך בהזדמנות. מילה של איציק."

דניאל מתעורר פתאום. הוא מפסיק להמהם, זוקף את ראשו, מחייך חיוך גדול ואומר בשמחה: "אה! זה איציק! זה איציק, אבא."

"איזה איציק זה?" שואל יוליוס בקול חנוק. הוא מתרומם לישיבה ומחזיר את המשקפיים לאפו.

"איציק עם הרוטווילר," אומר דניאל.

"שום איציק. כולם פושעים," אומר יוליוס. הוא נושם בכבדות. שערו סתור.

"מה בסך הכול ביקשתי? סיגריות. בשביל זה להסתבך?" שואל מעיל עור. הוא חותך את חוט הטלפון. מקפל את הלהב ומכניס את הסכין לכיס פנימי.

"שבת שלום, ג'וליס," אומר פני עובר. הם עולים במדרגות אל הרחוב ושוב מנשקים את המזוזה בנגיעת אצבע.

הם כבר בחוץ, ואז פתאום מתכופף פני עובר, מביט פנימה ואומר: "מה יש לך לחפש כאן אתה, איפה שכל הנרקומנים והמופרעים והזונות של תל-אביב? זה לא מקום בשבילכם."

יוליוס מושך את עצמו על מקרר הגלידה ומתרומם מהרצפה. "לא צריך לפחד מכלפים," הוא אומר לדניאל, "הם נושכים רק מי שהם מרגישים שיש לו פחד."

אני זוכר את הקיוסק של יוליוס. הוא קרוב לפינת הרחוב. לידו תא הטלפון
ציבורי ומעליו פנס רחוב. בתא הטלפון עומדת בחורה בנעלי בית. הרחוב
מחשיך. הפנס נדלק.

[חזרה לאתר](#)